

търсѣше цаката. Желѣзко разбираше — дори при най-малкото прегръщение той би навирилъ ностъ. А ето, че това не бѣше прегръщение, а тежъкъ ударъ върху цѣлото семейство. До сега Латинка съ нищо не бѣше се провинила. Тя работѣше мълчаливо, чужда на този домъ и не еднѣжъ бѣше приглѣщала незаслужени обиди отъ свекъръ и отъ свекърва. На два-три пжти се оплака на Желѣзко, но той сви неприятно устни и не обѣли зжбъ. Тогава тя разбра, че не трѣбва да чака закрила и справедливостъ отъ никого въ тази студена кжица. После Желѣзко самъ виждаше да я хокатъ понѣкога чакаше да му каже, но Латинка избѣгваше да му спомене дори. И, макаръ че въ гърдитѣ му се събираше мжчителна буца, той посрещаше съ благодарностъ това мълчание. Когато се случваше да я огорчатъ и нахокатъ — всички, и малки и голѣми — бѣха подъ защитата на Жанката. Да я защити — значеше да се спречка съ баща си. Желѣзко не искаше това, пѣкъ и стария мжчно би преглѣтналъ такава дързостъ. Той виждаше, че тя не се нуждае отъ голи обещания и затова си мълчеше. Но увлеченъ съ овцетѣ и въ планове за голѣми и тлѣсти кражби, Желѣзко много рѣдко изпадаше въ такива мжчителни противоречия. Обикновено той си идваше за малко; когато се задържаше повече, Латинка го привързваше къмъ себе си и тогава старитѣ сумтѣха като биволи.

Когато старецътъ изчезна въ жълтитѣ вълни на житата. Желѣзко стана и тръгна къмъ постата. Той тъкмѣше да си иде на егрека, но този проклетъ вестникъ разбърка всичкитѣ му планове...

Вечерята жътваритѣ се качиха на колата и поеха. Желѣзко и Латинка тръгнаха пешъ. Той бѣше решилъ да бжде много строгъ, грубъ и